

houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De aanvrager dient op 29 januari 2015 bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "het oprichten van een windturbine met bijhorende infrastructuur, inclusief de bouw van een middenspanningscabine en de aanleg van het kabeltracé" op de percelen gelegen te 9230 Wetteren, Geerbosstraat zn.

De verwerende partij verleent op 16 juni 2015 een stedenbouwkundige vergunning.

Met het arrest van 30 mei 2017 met nummer RvVb/A/1617/0906 vernietigt de Raad de beslissing van de verwerende partij van 16 juni 2015 en beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over de aanvraag binnen een termijn van vier maanden.

Na dit vernietigingsarrest herneemt de verwerende partij de administratieve procedure.

De verwerende partij verleent op 6 oktober 2017 een stedenbouwkundige vergunning. Dit is de bestreden beslissing.

Ondertussen werd ook door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wetteren op 8 juni 2015 en in administratief beroep door de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 26 november 2015 een vergunning verleend voor de exploitatie van de windturbine.

De beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 26 november 2015 wordt vernietigd door de Raad van State met het arrest nr. 242.513 van 4 oktober 2018.

Na heroverweging weigert de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 28 februari 2019 de milieuvergunning. Tegen deze beslissing wordt geen beroep tot vernietiging bij de Raad van State aangetekend.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – VOORWERP VAN DE VORDERING

Artikel 4.5.1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet bepalen dat een stedenbouwkundige vergunning van rechtswege vervalt wanneer de milieuvergunning definitief geweigerd wordt.

Er is een definitieve weigering van de milieuvergunning wanneer de termijn om administratief beroep in te stellen, zoals bepaald in artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet, verstreken is, of wanneer de vergunningverlenende overheid de milieuvergunning na administratief beroep heeft geweigerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, als gevolg van de definitieve weigering van de overeenkomstige milieuvergunning door de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 28 februari 2019, van rechtswege is vervallen en het huidige beroep derhalve zonder voorwerp is.

V. KOSTEN

1.

De verzoekende partijen vragen om een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen, die ten laste van de verwerende partij komt.

De verwerende vraagt om een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen, die ten laste van de verzoekende partijen komt.

2.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Het teloorgaan van het voorwerp van het beroep is evenwel niet toe te schrijven aan de verzoekende partijen noch aan de verwerende partij, maar is enkel te wijten aan de definitieve weigering van de overeenkomstige milieuvergunning, zodat het de Raad passend en billijk voorkomt de kosten van het geding over de partijen te verdelen.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

Het teloorgaan van het voorwerp van het beroep en de daaruit volgende verwerping van het beroep van de verzoekende partijen is het gevolg van het verval van rechtswege van de bestreden beslissing gelet op de definitieve weigering van de overeenkomstige milieuvergunning. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet beschouwd worden als de in het gelijk gestelde partijen, noch kan de verwerende partij beschouwd worden als ten gronde in het ongelijk gesteld.

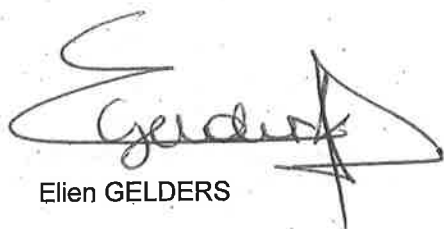
Gelet op de specifieke concrete omstandigheden van de voorliggende zaak, wordt het verzoek van de verzoekende partijen tot toekenning van de rechtsplegingsvergoeding verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging bij gebrek aan voorwerp.
2. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro, ten laste van de verzoekende partijen en de verwerende partij, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 13 augustus 2019 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

Elien GELDERS

De voorzitter van de zesde kamer,

Karin DE ROO